

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Svazek obcí Chýně-Hostivice**, se sídlem Hlavní 200, Chýně, zastoupený JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem se sídlem Revoluční 767/25, Praha 1, proti žalované: **Národní sportovní agentura**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2025, sp. zn. NSA-00002/2024/2519/11, čj. NSA-00002/2024/2519, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2025, čj. 17 A 109/2025-58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku **9 475 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Pohorského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u žalované dne 15. 11. 2024 žádost o poskytnutí dotace (dále též „žádost“) dle výzvy 19/2025, Regiony 2025 – investice nad 10 mil. Kč – výstavba (dále též „Výzva z roku 2025“).

[2] Dne 20. 5. 2025 žalovaná žalobci doručila „Vyrozumění před zamítnutím žádosti o poskytnutí dotace“ ze dne 20. 5. 2025, čj. NSA-00002/2024/2519/9 (dále též „Vyrozumění ze dne 20. 5. 2025“), jímž žalobci sdělila, že ukončila hodnocení jeho žádosti s tím, že dospěla k závěru, že nemůže získat 80 bodů, jak předpokládal, nýbrž pouze 75 bodů, neboť nesplňuje kritérium č. 10 (bezbariérovost). Žalovaná ve vyrozumění dále uvedla, že žalobcova žádost

bude zamítnuta podle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“). Současně žalovaná žalobce poučila, že se dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), může ve lhůtě 15 dnů vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

[3] V uvedeně lhůtě zaslal žalobce žalované vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 6. 2025 (dále též „Vyjádření ze dne 2. 6. 2025“), v němž nesouhlasil se závěrem o nenaplnění kritéria bezbariérovosti. To, že stavba bude bezbariérová, od počátku deklarovala textová část projektové dokumentace, a to na několika místech. Žalobce připustil, že v grafické části byla uvedena nedostatečná šířka vstupu do sprch. Ta ovšem byla v průběhu stavby identifikována autorským dozorem a změněna změnovým listem ze dne 14. 2. 2025, který žalobce přiložil k Vyjádření ze dne 2. 6. 2025 (dále též „změnový list“). Změnový list obsahuje mj. text: *„Přidání 2 WC namísto 2 sprch v SO02. Úprava v místnostech 1.11 a 1.13 Sprchy a úprava těchto sprch na bezbariérové (...) Upraveno: výměna dveří s průchozí šířkou 700 za nové šířky 800 ve stejné barevnosti jako předchozí“*. Součástí změnového listu jsou dvě grafické přílohy s vyznačenými změnami, jež odpovídají textovému popisu. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby žalovaná přehodnotila splnění hodnotícího kritéria č. 10 Výzvy z roku 2025 a přiznala za něj 5 bodů, čímž by dosáhl maximálního počtu bodů.

[4] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná žalobcovu žádost zamítla s tím, že žalobce nedosáhl potřebného počtu bodů pro poskytnutí dotace. Podle žalované žalobce nesplnil požadavek bezbariérovosti ve vztahu k zázemí, když jedny dveře do sprch měly šířku 700 mm a nikoliv 800 mm. Takové pochybení nelze zhojit dodatečně, jak se snažil žalobce.

[5] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. V záhlaví označeným rozsudkem městský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Soud přisvědčil námitce, že žalovaná postupovala nesprávně, pokud odmítla zohlednit dodatečně předložené podklady odstraňující rozpor v projektové dokumentaci. Žalovaná Vyrozuměním ze dne 20. 5. 2025 žalobci sdělila její předběžný právní názor na žádost o poskytnutí dotace, přičemž současně mu umožnila vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, což žalobce učinil. Za této situace je nepřipustné, aby následně žalobci v meritorním rozhodnutí sdělila, že svým vyjádřením k podkladům rozhodnutí již nemohl zvrátit výsledek řízení, neboť hodnocení jeho žádosti již bylo ukončeno. Takový postup je v rozporu se smyslem § 36 odst. 3 správního řádu. Městský soud dále konstatoval, že žalobce svým vyjádřením k podkladům rozhodnutí svou žádost o poskytnutí dotace neměnil, nýbrž toliko dával do souladu textovou a grafickou část projektové dokumentace. Soud proto uzavřel, že žalovaná svým postupem porušila ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně dovozovala

pokračování

nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Dále nesouhlasila s důvody, na kterých městský soud vystavěl zrušení jejího rozhodnutí. Ty odporují smyslu a účelu § 36 odst. 3 správního řádu. Jeho účelem je, aby měl účastník řízení možnost reagovat na podklady rozhodnutí shromážděné správním orgánem, nikoliv aby předkládal nové podklady měnící skutkový základ věcného hodnocení žádosti o poskytnutí dotace. Stěžovatelka proto nesouhlasila s názorem městského soudu, že v daném případě měla přihlédnout k listinám předloženým žalobcem v rámci Vyjádření ze dne 2. 6. 2025. Pokud by stěžovatelka k dokumentům přiloženým žalobcem k předmětnému vyjádření přihlédla, porušila by zásadu rovnosti mezi uchazeči o dotaci. Současně nesouhlasila ani se závěrem soudu, že žalobce dodatečně přiloženými podklady neměnil žádost o poskytnutí dotace. Stěžovatelka dále namítla, že městský soud závazným právním názorem, jímž stěžovatelce uložil povinnost zohlednit změnový list a návazně opětovně vyhodnotit splnění kritéria č. 10 Výzvy z roku 2025, překročil meze soudního přezkumu, neboť fakticky nahradil hodnotící úvahu poskytovatele dotace vlastní úvahou. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalobce podal vyjádření ke kasační stížnosti, v němž se plně ztotožnil s posouzením věci městským soudem. Odmítl názor stěžovatelky, že právo účastníka řízení zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu spočívá toliko v možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, aniž by však tímto vyjádřením mohl účastník řízení ovlivnit rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Stěžovatelka nemůže vyjádření k podkladům rozhodnutí nezohlednit v rozhodnutí o poskytnutí dotace s tím, že hodnocení žádosti již bylo ukončeno. Žalobce není rovněž názoru, že by nepřípustně doplňoval svou žádost o poskytnutí dotace po lhůtě pro podávání žádosti o poskytnutí dotace. Žalobce od počátku deklaroval, že stavba, jejíž financování mělo být kryto z předmětné dotace, bude odpovídat požadavkům bezbariérovosti. Skutečnost, že žalobce změnovým listem odstranil rozpor mezi textovou a grafickou částí projektové dokumentace, neznamená, že došlo ke změně žádosti. Na základě uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Dále navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[8] Stěžovatelka podala repliku k vyjádření žalobce, v níž setrvala na kasační argumentaci. Zopakovala, že při přípravě dotační akce a jejímu provádění postupovala tak, aby nedošlo k popření soutěžního charakteru předmětné dotační výzvy, resp. k porušení zásady rovného zacházení mezi uchazeči o dotace. Její postup odpovídá i smyslu a účelu § 36 odst. 3 správního řádu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] K námitkám dovozujícím nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí či opatření pro nemožnost zjistit

v něm jeho obsah či důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozhodnutí krajského (městského) soudu pro nepřezkoumatelnost připadá v úvahu tehdy, není-li z jeho odůvodnění zřejmé, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v žalobě. Nepřezkoumatelné naopak není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze zjistit, jaký názor soud na skutkové a právní otázky zaujal (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, bod 29). Lze dodat, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu mělo být soudní rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, jež kasačnímu soudu znemožňuje jej přezkoumat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, atp.).

[12] Takto vymezenou nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud v rozsudku městského soudu neshledal. Městský soud řádně vysvětlil, z jakých důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí. Jeho závěry jsou plně přezkoumatelné a srozumitelné. Nezohlednění argumentace obsažené ve vyjádření k žalobě přitom nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Např. v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, čj. 1 As 64/2009-153, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypovídá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“* Lze dodat, že z rozsudku městského soudu implicitně vyplývá, proč argumentaci žalované neshledal důvodnou a naopak přisvědčil žalobci.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám dovozujícím nesprávné právní posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Plně souhlasí s důvody, pro které městský soud napadené rozhodnutí zrušil. I podle jeho názoru postup žalované neodpovídá smyslu a účelu § 36 odst. 3 správního řádu.

[14] Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

[15] Význam uvedeného ustanovení, resp. jeho smysl a účel opakovaně vyložila judikatura. Ta konstantně dospívá k závěru, že účastník řízení má právo být před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady rozhodnutí a má mu být umožněno svou argumentaci doplnit, popř. ji podepřít podklady, které musí správní orgán zohlednit při vydání rozhodnutí ve věci. Opačný výklad odporuje i zásadám spravedlivého procesu. Jak uvedl Ústavní soud např. v nález ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, *„zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (čl. 36 odst. 1) je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale*

pokračování

také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

[16] Jak již soud uvedl ve shora provedené rekapitulaci, stěžovatelka žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí zaslala Vyrozumění ze dne 20. 5. 2025, v němž žalobci sdělila svůj právní názor na podanou žádost o poskytnutí dotace (mj. uvedla, že žádost nebude ohodnocena plným počtem bodů, neboť nesplňuje požadavek bezbariérovosti) a současně žalobce upozornila na jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce zaslal žalované ve stanovené lhůtě Vyjádření ze dne 2. 6. 2025, v němž s vyhodnocením kritéria bezbariérovosti nesouhlasil. Skutečnost, že stavba bude bezbariérová, deklarovala textová část projektové dokumentace, a to na několika místech. Žalobce uznal, že v grafické části byla uvedena nedostatečná šířka vstupu do sprch. Ta ovšem byla v průběhu stavby identifikována autorským dozorem a změněna změnovým listem, který žalobce přiložil. Z něho vyplývá, že byla napravena nevyhovující šířka dveří tak, aby bylo dostáno požadavku pro bezbariérové dveře. Žalobce proto navrhl, aby stěžovatelka přehodnotila splnění hodnotícího kritéria bezbariérovosti a přiznala mu plný počet bodů.

[17] Stěžovatelka na uvedené zareagovala v žalobou napadeném rozhodnutí tak, že hodnocení žádosti již bylo ukončeno. V době vyhodnocování žalobcovy žádosti měla k dispozici (kromě textové části projektové dokumentace) pouze výkresy, z nichž splnění podmínky bezbariérovosti nevyplývalo. Žadatel o dotaci je přitom povinen splnit všechny podmínky stanovené výzvou ke dni podání žádosti o dotaci a nesmí žádost po celou dobu řízení měnit. Podklady žádosti o poskytnutí dotace dokládá žadatel o dotaci a stěžovatelka jej nevyzývá k příp. doložení nebo opravě podkladů. V průběhu hodnocení tak nelze dokládat další podklady, neboť tím by docházelo k nepřípustným změnám hodnocení žádostí, a tedy ke zvýhodňování některých žadatelů o dotaci oproti jiným.

[18] Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelka sice (po sdělení jejího předběžného právního názoru) žalobci umožnila vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, v konečném rozhodnutí však žalobcovo vyjádření, resp. k němu připojené přílohy, nereflektovala. Takový postup odporuje smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, popř. navrhnout jejich doplnění (viz výše). Tento příkaz je přitom úzce spjat nejen se zásadami spravedlivého procesu, ale i se zásadou materiální pravdy. Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2011, čj. 5 As 42/2011-112, ze dne 31. 7. 2007, čj. 4 Azs 44/2007-124, ze dne 27. 2. 2008, čj. 6 Ads 35/2007-92, ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 24. 6. 2013, čj. 5 As 160/2012-44).

[19] Jak tedy správně dovodil městský soud, postup stěžovatelky nenaplňoval smysl a účel § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka sice formálně umožnila žalobci vyjádřit se k podkladům, fakticky však jeho vyjádření a k němu přiložené podklady ve svém

rozhodnutí nezohlednila. Ani sama stěžovatelka neuvádí, na základě jakého zákonného ustanovení by bylo lze modifikovat v oblasti dotací shora popsany smysl a účel § 36 odst. 3 správního řádu (který je zakotven na zákonné úrovni). Stěžovatelka poukazuje na riziko porušení zásady rovnosti mezi uchazeči, ti však všichni měli stejné právo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. I oni tedy mohli reagovat na případné vyjádření stěžovatelky stran předběžného právního názoru. Lze dodat, že i obsah Výzvy z roku 2025 klade důraz na iniciativu žadatelů při prokazování oprávněnosti přidělených bodů (bod 17.5. Výzvy z roku 2025). Podle bodu 7.1. Výzvy z roku 2025 má žadatel nárok na to, *aby jeho žádost byla posouzena objektivně a nestranně, v souladu s Výzvou a bez jakéhokoliv nepřiznivého rozlišování.*

[20] Správně vyhodnotil městský soud i povahu Vyrozumění stěžovatelky ze dne 20. 5. 2025. Kdyby závěry uvedené ve Vyrozumění ze dne 20. 5. 2025 byly nezvratné, fakticky by toto vyrozumění představovalo rozhodnutí ve věci samé. Tomu však neodpovídá ani jeho označení (*Vyrozumění před zamítnutím žádosti o poskytnutí dotace*) ani jeho obsah, neboť jím stěžovatelka žalobce informovala o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vyrozumění ze dne 20. 5. 2025 nadto nesplňuje podstatné náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu.

[21] Postup žalobce v návaznosti na vyrozumění nelze považovat ani za nepřipustnou změnu žádosti. Podle soudu žalobce vyjádřením k podkladům rozhodnutí a k němu přiloženými přílohami neměnil podanou žádost, nýbrž toliko dával do souladu textovou a grafickou část projektové dokumentace. Lze dodat, že ani Výzvy z roku 2025 nevyplývá nemožnost doplnění žádosti. Např. v bodě 19.1. se uvádí: *Poskytovatel si na základě ustanovení § 14k odst. 3 rozpočtových pravidel vyhrazuje, že může kdykoliv v průběhu řízení vyzvat žadatele k doložení dalších podkladů nebo údajů nezbytných pro vydání RoPD.* V bodě 19.3. se uvádí: *K doložení dalších podkladů poskytne poskytovatel žadateli o poskytnutí dotace lhůtu přiměřenou povaze vyžádaných dalších podkladů.* A konečně v bodě 20.1. se uvádí: *Poskytovatel si na základě § 14k odst. 4 rozpočtových pravidel vyhrazuje, že může žadateli o poskytnutí dotace doporučit úpravu žádosti, lze-li předpokládat, že upravené žádosti bude zcela vyhověno. Vyhoví-li žadatel o dotaci tomuto doporučení, posuzuje poskytovatel upravenou žádost. V opačném případě poskytovatel pokračuje v posuzování stávající žádosti.* Pro úplnost však zdejší soud znova zdůrazňuje, že v daném případě o změnu žádosti nešlo (viz výše a bod 35 a násl. rozsudku městského soudu).

[22] Shora uvedeným soud nepopírá argumentaci stěžovatelky, že na poskytnutí předmětné dotace není právní nárok. Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale dovozuje, že správní soudy jsou oprávněny i u nenárokových dotací posuzovat férovost daného procesu, resp. rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014-46, bod 31). Není pravdou ani to, že by městským soudem nastíněný postup, jímž se měla stěžovatelka vydat, porušoval zásadu rovnosti účastníků řízení, neboť stejný přístup by musela stěžovatelka zvolit i v případě, že by se obdobné nesrovnalosti dopustil jakýkoliv jiný uchazeč o dotaci.

[23] Nic nezákonného neshledal soud ani na dalších závěrech městského soudu vč. formulace závazného právního názoru. Městský soud nevybočil z mantinelů, které soudní

pokračování

řád správní stanoví pro přezkum rozhodnutí správních orgánů. Jeho závazný právní názor odpovídá zjištěnému skutkovému stavu věci a směřuje k naplnění výše popsaného smyslu a účelu § 36 odst. 3 správního řádu.

[24] Pokud pak stěžovatelka poukazuje na rozdíly ve formulaci kritéria bezbariérovosti ve Výzvě z roku 2025 a ve Výzvě 05/2024, Regiony 2024 – investice nad 10 mil. Kč – výstavba (dále též „Výzva z roku 2024“), soud zdůrazňuje, že v daném případě je podstatná Výzva z roku 2025, neboť v posuzované věci jde o přezkum postupu stěžovatelky v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí dotace na základě právě této výzvy, nikoliv na základě Výzvy z roku 2024.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak úspěch měl, a proto mu soud náhradu nákladů řízení přiznal. Žalobce byl zastoupen advokátem, který za něj v kasačním řízení učinil dva úkony právní služby [vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku a vyjádření ke kasační stížnosti; § 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za vyjádření ke kasační stížnosti náleží žalobci odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku náleží žalobci jedná polovina uvedené částky, tj. 2 310 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu; rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2025, čj. 22 As 64/2025-179]. Za oba úkony žalobci náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o sazbu této daně, tj. o 21 %. Celková náhrada nákladů řízení tak činí 9 475 Kč. Uvedenou částku je stěžovatelka povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. května 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu